

COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “КІМ проти УКРАЇНИ”

(Заява № 29872/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

29 листопада 2005 року

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у § 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Кім проти України”,

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи Палатою, до складу якої увійшли:

пан Дж.-П. Коста (Mr J-P. Costa), *голова*,
пан І. Кабрал Баррето (Mr I. Cabral Barreto),
пан В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (Mrs E. Fura-Sandstrxm),
пані Д. Йоченє (Ms D. Jočienė),
пан Д. Поповіч (Mr D. Popović), *судді*,
та пан С. Нейсміт (S. NAISMITH), *заступник секретаря секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 8 листопада 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийнято того дня :

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 29872/02), поданою до Суду проти України громадянином України паном Євгенієм Івановичем Кімом („заявник”) 16 липня 2002 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини („Конвенція”).

2. Уряд України („Уряд”) представлений його Уповноваженим - пані Валерією Лутковською, Міністерство юстиції України.

3. 14 вересня 2004 року друга секція прийняла рішення передати цю заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до положень § 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився 1968 року і проживає у м. Києві.

5. Двома рішеннями від 24 липня 2000 року Сніжнянський міський суд наказав працедавцю заявника – шахті «Зоря», що входить до виробничого об’єднання "Сніжнеантрацит", що до того ж є державним підприємством – сплатити заявнику суму в розмірі 18 865,40 грн.¹ для виплати заборгованості з заробітної плати (1 510,38 грн.), одноразової допомоги (15 505 грн.), а також компенсації за нещасний випадок на виробництві (1 850,02 грн.).

6. Упродовж березня-серпня 2002 року Донецьке обласне управління юстиції поінформувало заявника про те, що на банківські рахунки шахти було накладено арешт, та про те, що заявника було внесено до списку кредиторів під номерами 212 і 565, а також про те, що вимоги кредиторів будуть задоволені у порядку черговості в

1. Приблизно 3 005 ЄВРО

міру того, як на рахунки підприємства-боржника будуть поступати грошові кошти. До того ж, управління юстиції послалося на Закон України № 2864-III „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” (набрав чинності 26 грудня 2001 року), що забороняв продаж майна підприємств 25 % і більше акцій яких належать державі, для виплати боргів.

7. Упродовж 2000-2004 рр. заявник отримав траншами всю належну йому суму, відповідно до судових рішень, винесених на його користь. Трьома постановами від 29 грудня 2003 року, 26 квітня і 30 вересня 2004 року державний виконавець закрив виконавчі провадження щодо загаданих вище судових рішень.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

8. Відповідне національне законодавство зазначено у рішенні “*Ромашов проти України*”(заява № 67534/01, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО СТВЕДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ § 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПРОТОКОЛУ № 1

9. Внаслідок тривалого невиконання судових рішень від 24 липня 2000 року, заявник вважає себе потерпілим від порушення його прав на справедливий судовий розгляд та на повагу до його майнових прав. Він посилається на § 1 статті 6 Конвенції і статтю 1 Протоколу № 1.

§ 1 Стаття 6

« Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов’язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.»

A. Щодо прийнятності

10. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав національних засобів правового захисту, а саме не розпочав процес з оскарження дій чи бездіяльності державної виконавчої служби стосовно виконання судових рішень, прийнятих на його користь. Уряд також заперечував статус «потерпілого» заявника згідно зі статтею 34 Конвенції, оскільки судові рішення, прийняті на його користь, були виконані повною мірою.

11. Заявник не погодився із зазначеними твердженнями Уряду.

12. Суд зауважує, що аналогічні доводи Уряду вже відхилялись в багатьох рішеннях Суду (див., наприклад, “*Войтенко проти України*”, заява № 18966/02, §§ 31 та 35, від 29 червня 2004 року; “*Ромашов проти України*”, § 27 від 27 липня 2004 року). Суд не

вбачає жодних підстав для того, щоб дійти іншого висновку у цій справі. Отже, Суд постановляє, що необхідно відхилити ці попередні доводи Уряду.

13. Суд постановляє, що заява не може бути визнана явно необґрунтованою у розумінні § 3 статті 35 Конвенції. До того ж, Суд не встановив жодної іншої причини для визнання заяви неприйнятною.

В. Щодо суті

14. У своїх зауваженнях Уряд висунув аналогічні доводи, що й у справах *Ромашова*, *Войтенка* та *Сокура*, що мали на меті довести відсутність порушення § 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 (див. вищезгадані рішення *Ромашов*, § 37; *Войтенко*, §§ 37; “*Сокур проти України*”, заява № 29439/02, § 28, від 26 квітня 2005 року; “*Кацюк проти України*”, заява № 58928/00, §§ 50 та 56, від 5 квітня 2005 року).

15. Заявник не погодився з такими твердженнями Уряду.

16. Суд передусім нагадує, що орган державної влади не може посылатися на відсутність коштів для виплати боргу, що ґрунтується на судовому рішенні та, що значна затримка виконання судового рішення порушує право, яке захищено статтею 1 Протоколу № 1 (див. “*Бурдов проти Росії*”, заява № 59498/00, §§ 35 та 40, ЄСПЛ 2002-III). Звідси випливає, що не вживаючи впродовж приблизно трьох років і дев’яти місяців та чотирьох років і двох місяців заходів, необхідних для виконання остаточних судових рішень у цій справі, українські органи влади частково порушили положення § 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 щодо своєї ефективної роботи.

17. Цього достатньо Суду щоб зробити висновок про те, що § 1 статті 6 та статтю 1 Протоколу № 1 не було дотримано у цьому випадку.

II. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

18. Відповідно до статті 41 Конвенції,

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, то Суд у разі необхідності надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

19. Заявник вимагає суму в розмірі 5 000 ЄВРО на відшкодування моральної шкоди, якої він зазнав.

20. Уряд вважає надмірними вимоги, заявлені щодо моральної шкоди.

21. Суд вважає, що сума якої вимагає заявник на відшкодування моральної шкоди є надмірною. Здійснюючі свою оцінку на засадах справедливості відповідно до статті 41 Конвенції, Суд присуджує заявникові суму в розмірі 2 000 ЄВРО на відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

22. Заявник також вимагає суму в розмірі 132 ЄВРО на відшкодування судових витрат, яких він зазнав під час розгляду справи у Суді (гонорар адвоката за переклад

бланку заяви та коментарів у відповідь на зауваження Уряду), а також суму в розмірі 27 ЄВРО на відшкодування поштових витрат. На вимогу Суду, заявник долучив поштові квитанції на суму приблизно 9 ЄВРО.

23. Уряд наголошує, що заявник не надав жодного підтвердження витрат на адвоката і, що немає жодних підстав присуджувати заявнику суму, що перевищує фактично підтверджену документами.

24. Відповідно до судової практики Суду заявник не може отримати відшкодування своїх витрат окрім, як у випадку, якщо вони справді були понесені, в них існувала потреба, та, якщо вони є реальними з точки зору їх розміру. З цього приводу та зважаючи на відомі Суду аспекти, а також зважаючи на вищезгадані критерії, Суд вважає доречною суму в розмірі 100 ЄВРО для відшкодування витрат, яких зазнав заявник підчас розгляду справи у Суді, і присуджує йому цю суму.

С. Пеня

25. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоечасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

З ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною;
2. *Встановлює*, що мало місце порушення § 1 статті 6 Конвенції;
3. *Встановлює*, що мало місце порушення статті 1 Першого Протоколу Конвенції;
4. *Встановлює*

а) що протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно з § 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявнику в українських гривнях за курсом на день здійснення платежу 2 000 (дві тисячі) ЄВРО компенсації моральної шкоди, 100 (сто) ЄВРО відшкодування судових витрат, а також будь який податок, який може підлягати сплаті із зазначених сум;

б) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названу суму нараховуватиметься простий відсоток (*intérêt simple*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.;

5. *Відхиляє* інші вимоги щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою та повідомлено в письмовій формі 29 листопада 2005 року відповідно до §§ 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

[ПІДПИС]

С. Нейсмїт

Заступник секретаря

[ПІДПИС]

Дж.-П. Коста

Голова